

PREDSJEDNIŠTVO MEĐUNARODNOG VIJEĆA OFS-a

PROJEKT TRAJNE FORMACIJE

MJESEČNA TEMA

RUJAN 2012. – GODINA 3. – Br. 33

SPECIFIČAN POZIV ZA ODREĐENO POSLANJE Benedetto Lino, OFS

*Temu pripremila skupina MV OFS-a za trajnu formaciju
Ewald Kreuzer, OFS, koordinator
fra Amando Trujillo Cano, TOR
Doug Clorey, OFS*

BAŠTINICI NJEGOVA POSLANJA

Ovoga puta Benedetto Lino potiče nas, svjetovne franjevce, da izbjegnemo sklonost “stalnog i sve većeg određivanja, sve do toga da stvaramo neopravdane granične linije između nas i ostatka Crkve, između nas i svijeta, preuzetno tražeći prednosti koje ne postoje, počivajući na Franjinim lovorikama”. Zapravo postoji opasnost “precjenjivanja” onoga što mi svjetovni franjevci uistinu jesmo kao i rizik da izgubimo glavni cilj našega poziva, a taj je da budemo potpuno slični Kristu, poput Franje.

BAŠTINICI NJEGOVA POSLANJA: ZNAKOVI I UPORIŠTA CJELOVITOG KRŠĆANSTVA

Što je s nama koje je Bog pozvao nastaviti Franjino djelo, *baštinicima njegova poslanja*, kako se nosimo s time?

Mi smo, kao i Franjo, pozvani ispuniti njegovu posebnu zadaću da bude znak, pozvani smo biti čvrsto uporište za **kršćanstvo koje se živi u svoj svojoj punini, 100%**, bez ograničavanja na uzak krug našeg Reda, obitelji i Crkve. Pozvani smo biti *potpunim* kršćanima, **poput Franje**. Moramo izbjegavati sklonost stalnog i sve većeg određivanja, sve do toga da stvaramo neopravdane granične linije između nas i ostatka Crkve, između nas i svijeta, preuzetno tražeći prednosti koje ne postoje, počivajući na Franjinim lovorikama. Imajmo uvijek na umu ono na što nas je Franjo ozbiljno upozoravao: “... *Stoga je nama, slugama Božjim, velika sramota da su sveci izveli djela, a mi hoćemo da primimo hvalu i čast govoreći o njima.*”¹

U pretjeranom nastojanju definiranja onoga što jesmo, riskiramo da iz vida izgubimo središnji cilj, a to je da se potpuno suobličimo Kristu te budemo sasvim i potpuno kršćani, sa svom žestinom naše volje, našeg srca i našeg uma, poput Franje.

OTVORENI PREMA SVIJETU U SLUŽBI EVANĐELJA, S CRKVOM

Prijeko je potrebno da se otvorimo svijetu, kao što je to učinio Franjo, bez kompleksa veće ili manje vrijednosti² umjesto da se zatvaramo prema svijetu. Moramo zauzeti stav evanđeoske prostodušnosti (*parrhesia*)³, na što nas potiče kardinal Rodé u svojem pismu Redu 6. svibnja 2009. Naše *Pravilo* i *Generalne konstitucije* neumorno nas pozivaju da se okrenemo svijetu kako bismo u njega, hrabro i u jednostavnosti, donijeli Krista i objavu Božje ljubavi. Crkva to od nas uporno traži.

“Duc in altum! Izvezimo na pučinu! Crkva očekuje od OFS-a... uzvišenu službu za dobrobit Kraljevstva Božjeg u svijetu današnjice. [...] Crkva želi da vaš Red bude primjer... da se svijetu predstavi kao “zajednica

¹ OP VI.

² usp. *Pravilo OFS-a* 13.

³ *Parrhesia* je grčka riječ koja se u Novom zavjetu koristi u značenju slobode, otvorenog govora, bez straha ili oklijevanja, kako bi se dalo beskompromisno svjedočanstvo istini Evanđelja. Usp. *Dj* 28,31. Komentar Pisma kard. Rodéa dostupan je na www.ciofs.org/Y2009/a9ENrodelet.html.

ljubavi” (*Pravilo OFS-a* 22). Crkva **očekuje** od vas, svjetovnih franjevac, hrabre svjedoke, dosljedne u kršćanskom i franjevačkom životu, koji će težiti stvaranju ‘bratskijeg i evanđeoskijeg’ svijeta u kojem će se ostvarivati Kraljevstvo Božje.”⁴

Ustvari, Papa nas s pravom poziva da u praksi provedemo ono što smo obećali: “Obnavljam svoja krsna obećanja i *posvećujem se službi Kraljevstva.*” (zavjetovanje u OFS-u).

Svojim odgovorom na zavjetima preuzeli smo zahtjevno i potpuno opredjeljenje za Božji poziv, za naše zvanje, zvanje koje **prožima cijeli život i apostolsko djelovanje** svih nas zajedno i svakog od nas pojedinačno.

Mnogi od nas, naprotiv, vode zamoran život usmjereni

samima sebi, posjećujući stalno iste ograničene krugove. Drugi pak izgledaju kao da se bave samo hodanjem od seminara do seminara, od jednog do drugog slavlja, no *uvijek među sobom*, usredotočeni na sebe u stavu samodopadnosti i nesposobni zakoračiti u veliki svijet kako bi izvršili Franjino poslanje: **ići**, poput Gospodina, **prema svijetu**.

Nećemo biti vjerodostojniji učenici svetoga Franje niti ćemo postati svetiji provodeći više vremena u crkvama ili razgovarajući samo međusobno, odnosno hvaleći se svojim prednostima i *posebnošću*.

FRANJO, NAŠE BITNO POLAZIŠTE DA IZNOVA KRENEMO OD KRISTA

Franjo nas svojim životom i primjerom potiče da budemo cjeloviti kršćani. Moramo gledati u Franju, vodeći računa o tome da se ne prepuštamo sveopćim svjetskim trendovima i hirovima jer jedino tako možemo naučiti kako ostvariti vlastiti poziv. Uvijek se moramo vraćati izvorima. Moramo **uvijek iznova kretati od Krista**. Također moramo **svaki put krenuti i od Franje kako bismo naučili ponovno krenuti od Krista**, da budemo pravi franjevci i svjetovni franjevci.

Naprotiv, u zadnje vrijeme postoji sklonost udaljavanja od Franjinog iskustva kao osnovnog temelja za svakog franjevca, gotovo kao da se njegovo pripadanje svijetu 13. stoljeća za današnje vrijeme čini pomalo neprikladnim. Nadaleko je i naširoko rasprostranjena tendencija kojom se smatra da razvoj tijekom stoljeća može zamijeniti naše gledište prema, u velikoj mjeri neodređenom, *danas franjevačkoga* iskustva umjesto iskustva svetoga Franje koje postoji *oduvijek* (osobno i paradigmatičko iskustvo svetoga Franje).

U takvom se stavu očituje negacija nepresušne aktualnosti i konačne manifestacije Krista te njegove objave Oca i Božje biti. Franjo se poziva na takav način odnosa s Bogom, a njegov je pristup toliko moderan da nikad ne može zastarjeti. Oblici tog pristupa mogu biti primjereni određenom dobu i običajima, ali duhovni izričaj i stav obraćenja i pristupa Bogu uvijek su isti.

Ponizno priznajmo da je nakon osam stoljeća, u našem *danas*, Franjo još uvijek taj koji privlači čovjeka 21. vijeka za Krista, a ne mi! Još uvijek je on taj koji nadahnjuje i vodi svojom jednostavnošću, poniznošću i svojim savršenim primjerom kako slijediti Krista. Ne mi, opterećeni, takvi kakvi jesmo, nadstrukturama, rastresenošću i mlakošću.

Božje *danas* je uvijek danas, to nikad nije jučer niti je ikad obuzeto promjenom ljudskih trendova. Ovdje se ne radi o tome da hodamo bosi poput Franje, trapimo se ekstremnim postovima i sličnim stvarima nego da se, kao i Franjo, **preobratimo u dubini svoje duše** i da, **kao ljudi svojega vremena**, dopustimo Božjemu Duhu da nam kaže što želi da učinimo te da istom odlučnošću kakvu je imao Franjo slijedimo poticaje tog istog Duha.

⁴ Poruka Ivana Pavla II. Generalnom kapitulu OFS-a, 22. studenoga 2002.

Svaka duhovnost pripada onome tko je živi, i to osobno. Pripada onome tko je predstavlja i nikome drugom.

Mi je, svjetovni franjevci, dobivamo izravno od Franje, a ne od nekog drugog te je, s njezinim osobitostima, primjenjujemo u svjetovnom, laičkom i svakidašnjem životu. Prije svega trebamo se ugledati u Franju. Mi smo ti, braćo i sestre, koji moramo utjeloviti *franjevačku* duhovnost u *svjetovni život* crpeći je izravno od duha svetoga Franje.

JE LI NAŠE POSLANJE POSEBNO?

Što je, dakle, naše poslanje? Svakako nije posebno ukoliko ne želimo shvatiti da se njegova posebnost sastoji upravo u svojoj *ne-posebnosti*, u svojoj *sve-obuhvatnosti*. Riječ “poseban” odnosi se na nešto što se tiče dijela cjeline, a meni se, naprotiv, čini da naše poslanje uključuje sve.

PITANJA ZA PROMIŠLJANJE I RASPRAVU U BRATSTVU:

- 1) Zbog čega je za svjetovne franjevce bitno da se otvore svijetu kao što je to učinio Franjo?
- 2) Na koji način sveti Franjo još uvijek nadahnjuje i vodi mnoge ljude, osobito mlade?
- 3) Što znači “utjeloviti *franjevačku* duhovnost u *svjetovni život*”?